

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: [redacted] zastoupen [redacted] advokátem se sídlem [redacted] proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2010, č. j. MV-14235-2/KM-2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce požádal žádosti ze dne 4. 1. 2010 podanou podle zákona č. 106/1999 Sb. Policii ČR, Útvar pro odhalování organizovaného zločinu, o poskytnutí veškerých informací obsažených v aktech metodického vedení, jakož i v jiných výkladech či pokynech povinného subjektu, které se týkají aplikace § 42e zákona č. 326/1999 Sb., kterých je povinný subjekt původcem, popřípadě podle kterých postupoval nebo ke kterým přihlížel při své činnosti v období od roku 2006 do konce roku 2009, a to včetně aktů metodického vedení, jiných výkladů či pokynů, které jsou v současnosti zrušeny, nebo podle kterých se již fakticky nepostupuje.

Povinný subjekt (Policie ČR, Útvar pro odhalování organizovaného zločinu) k žádosti žalobce o poskytnutí informací neformálně (přípisem) sdělil, že požadované informace neexistují.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím postup povinného subjektu potvrdil.

Žalobce v podané žalobě namítá, že povinný subjekt nemohl jeho žádost o informace vyřídit neformálně, ale mohl toliko

- odkázat na zveřejněnou informaci, pokud ji již zveřejnil,
- vyzvat žadatele k doplnění či upřesnění žádosti,
- žádost odložit, pokud se požadované informace nevztahují k působnosti povinného subjektu, a sdělit to žadateli, anebo
- vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

V tomto konkrétním případě pak měl povinný subjekt dle žalobce vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti a nikoli věc vyřídit neformálně. Nadto žalobce žádný „dopis“ ze dne 11. 1. 2010 od povinného subjektu neobdržel.

Dále žalobce uvádí, že považuje za nepravdivé tvrzení žalovaného, že požadované informace neexistují, neboť je mu znám obsah materiálu předložený Ministerstvem vnitra vládě pod č. j. MV-83337-20/OAM-2008 navazující na usnesení vlády č. 810 ze dne 2. 7. 2008 a č. 502 ze dne 16. 5. 2007. Z předkládací zprávy k tomuto materiálu vyplývá, že „základním cílem Programu podpory při potírání nelegální migrace je zajištění efektivní spolupráce mezi osobami, které obdržely pomoc k nedovolenému přistěhovalectví, orgány činnými v trestním řízení a dalšími zainteresovanými subjekty...“. Z toho žalobce dovozuje, že musí existovat akt metodického vedení, jakož i jiné výklady či pokyny povinného subjektu, které se týkají aplikace § 42e zákona č. 326/1999 Sb., podle kterých postupoval povinný subjekt.

Žalobce navrhuje zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný nejprve podrobně reprodukuje průběh předcházejícího řízení a následně konstatuje, že trvá na svém stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Dále žalovaný konstatuje, že informací se pro účely zákona č. 106/1999 Sb. rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě zaznamenaný způsobem uvedeným v § 3 odst. 3 citovaného zákona. V daném případě požadovaná informace neexistuje, a tedy povinný subjekt jí nedisponuje. Proto není možné požadované informace vyhledat ani jinak opatřit.

Dle žalovaného sdělení o tom, že požadovaná informace neexistuje, spolu s vysvětlením, že její zaznamenávání povinnému subjektu není právním předpisem uloženo, nevyžaduje vydání rozhodnutí, neboť není odmítnutím informace z důvodů uvedených v zákoně č. 106/1999 Sb. Žalobce nebyl tím, že povinný subjekt nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, v žádném případě jakkoli zkrácen na svých právech či právem chráněných zájmech.

K námitce žalobce, že neobdržel „dopis“ povinného subjektu z 11. 1. 2010 žalovaný konstatuje, že povinný subjekt má vykááno jeho odeslání nikoli jeho doručení, neboť to bylo provedeno prostřednictvím elektronické pošty na žalobcem uvedenou elektronickou adresu. Kromě toho se žalobce ve stížnosti na postup povinného subjektu vůbec nezmiňuje o tom, že by odpověď povinného subjektu neobdržel, a navíc na žalobcem uvedenou elektronickou adresu povinný subjekt již doručoval v minulosti.

K námitce ohledně materiálu předloženého Ministerstvem vnitra do vlády žalovaný sděluje, že se jednalo o materiál zpracovaný odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (nikoli povinným subjektem) a tento materiál žádné závěry ohledně vydání či užívání metodických aktů či jiných interních předpisů určených k aplikaci ustanovení § 42e zákona č. 326/1999 Sb., neobsahoval a ani tomuto útvaru ministerstva není o takovýchto písemnostech nic známo.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Při jednání konaném u zdejšího soudu dne 17. 10. 2012 setrvali oba účastníci na svých argumentech a návrzích, nadto zástupkyně žalobce poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56, s tím, že na základě tohoto rozsudku mělo být v nyní posuzované věci vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Dále zástupkyně žalobce navrhla provedení důkazu listinou ze dne 7. 3. 2012 od Policie České republiky. Návrh na provedení důkazu touto listinou soud zamítl pro nadbytečnost, neboť listina nezachycovala žádné skutečnosti nasvědčující existenci žalobcem požadovaných informací.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V prvé řadě soud konstatuje, že povinný subjekt jakož i žalovaný uvedli, že žalobcem požadované informace nelze poskytnout, protože jimi povinný subjekt nedisponuje, u povinného subjektu neexistují a ani je povinný subjekt není povinen mít. Žalobcem odkazované dokumenty předkládané Ministerstvem vnitra do vlády pak jen stěží mohou mít charakter aktů metodického vedení, výkladů či pokynů, když se jedná o vládní dokumenty povahy programové a politické, nikoli řídicí. Nadto vláda není ani orgánem kompetentním k tomu bezprostředně metodicky řídit činnost Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu. Dovožoval-li žalobce z obsahu těchto dokumentů existenci metodický, řídicích apod. aktů vztahujících se na postupy povinného subjektu, jedná se jen o spekulaci žalobce, o ničím nepodloženou hypotetickou úvahu. Žalobce žádným způsobem nedoložil a nijak průkazně nezpochybnil, že by tvrzení povinného subjektu o tom, že požadované informace neexistují, neodpovídá skutečnosti.

Pokud jde o poukaz žalobce, že žádný „dopis“ ze dne 11. 1. 2010 od povinného subjektu neobdržel, soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobci byl „dopis“, jímž povinný subjekt vyřídil jeho žádost o informace, zaslán elektronicky dne 12. 1. 2010 na elektronickou adresu dle přání žalobce, tj. [REDAKCE]. Podal-li následně žalobce stížnost dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb., v níž namítal, že v zákonné lhůtě mu buď měly být poskytnuty požadované informace, nebo mělo být vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, pak tato stížnost byla žalovaným řádně vyřízena vydáním rozhodnutí, v němž bylo žalobci podrobně vysvětleno, že jím požadované informace neexistují.

K hlavní žalobní námitce směřující proti procesnímu postupu povinného subjektu soud konstatuje, že vydání rozhodnutí o odmítnutí žalobcovy žádosti o informace nepřicházelo v úvahu. V daném případě se totiž uplatnilo speciální ustanovení § 3 odst. 6 zákona č. 106/1999

Sb., který za doprovodnou informaci považuje mimo jiné informaci o tom, že požadovaná informace neexistuje. Žádost o informace je tak v souladu se zákonem vyřízena poskytnutím informace, a to konkrétně doprovodné informace o neexistenci požadované informace, tedy nikoli odmítnutím žádosti.

Tato zákonná úprava nijak neztěžuje žadateli případnou následnou ochranu jeho práv. Zatímco proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti může žadatel podat odvolání k nadřízenému orgánu a následně i správní žalobu, obdobně v případě poskytnutí doprovodné informace může k nadřízenému orgánu podat stížnost dle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. a následně správní žalobu. Právní úprava zakotvující poskytnutí doprovodné informace na místo vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti tedy ani nepřináší žadateli větší komplikace a horší právní postavení či nižší komfort při následném uplatňování jeho práv.

V tomto směru pak je třeba pokládat poukaz zástupkyně žalobce při soudním jednání na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56, za obsoletní, neboť v uvedeném rozsudku byla posuzována situace dle skutkového a právního stavu, který zde byl před novelou zákona o svobodném přístupu k informacím provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., jenž nabyl účinnosti dnem 23. 3. 2006. Touto novelou byl do zákona č. 106/1999 Sb. vnesen institut stížnosti (§ 16a), který právě – jak podáno shora – umožňuje žadateli o informace, na rozdíl o předchozí právní úpravy vyložené Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku (na č. l. 61), efektivní obranu i v situaci, kdy na místo poskytnutí informace je žadateli povinným subjektem sděleno, že požadovaná informace neexistuje.

Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný nemá na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšnému žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by mu náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. října 2012

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková